

Marijin vrtec.

Šmihel pri Novem mestu. V našem deklinškem Marijinem vrtcu je res veselo življenje. Vsak prvi petek v mesecu se zberemo v lepi farni cerkvi. Prepevamo med sveto mašo lepe Marijine in druge pesmi. Z nami pojejo tudi drugi ljudje. Po sveti maši prejmemo Jezusa v svoja srca, in hitro odhitimo domov k zajtrku, da ne zamudimo šole. Daljne deklice pa prinesejo s seboj boren zajtrk. Vi ne veste — kako težko čakamo prve nedelje. Prva nedelja ima za nas velik pomen. Takrat imamo mesečni shod. Koliko lepega slišimo na teh shodih o naši ljubi nebeški mami Mariji. Pa tudi povestice, katere zelo rade poslušamo, nam povejo naš gospod voditelj. Da so shodi še bolj živahni, nas znajo naš gospod voditelj tudi zabavati. To jih poslušamo. Tako se včasih nasmejemo, da nam kar oči solzijo. Dne 7. oktobra t. l. pa smo poromali z gospodom voditeljem na prijazno Trško goro, k ljubi mami Mariji, kjer so imeli shod vsi Marijini vrtci novomeške dekanije. Tukaj je bila sveta maša s pridigo. O kako lepo pridigo so imeli naš gospod voditelj. Nato so nastopali zastopniki posameznih Marijinih vrtcev. Potem so bile pete litanije, nato pa slovo od dobre nebeške mame Marije in prijazne Trške gore. Zato vam drage deklice kličem: vse k mami Mariji, da postanemo sestrice, cvetke Marijine! Članica Marijinega vrtca.

(Malo sem moral pismo ostriči, ker je dolgo. Saj menda ne bo zamere. Prav! Le dobre cvetke Marijine bodite. Pa ne samo cvetja, tudi sadu je treba, kaj ne! — Ured.)

Vrhnika. Morda se Vam bo zdelo malo čudno, da se tudi mi oglasimo v »Angelčku«. Res lepo je bilo, ko so bile počitnice, a vendar se nam je zahotelo po tistem poslopju, v katerem črpamo potrebne nauke. Izmed vseh predmetov se mi zdi najvažnejši verouk. Srca nam trepetajo v skrivnostnem veselju, kadar nam č. g. voditelj (Gregor Mali) razkladajo Marijino ljubezen. Mnogo nas je že stopilo v Marijin vrtec. Sčasoma se nas je nabralo okrog 400 Marijinih otrok, ki se zbiramo vsakih štirinajst dni v veliki dvorani pod okriljem Matere Device. Kupili smo si tudi prapor. O, ko bi vedeli, kakšno veselje je zavladalo v naših srcih na dan blagoslovitve. Bilo je na dan sv. Jožefa. Po blagoslovitvi smo imeli tudi prireditev v Rokodelskem domu. — 10. maja je sprejela Marija okrog 50 novih varovancev in varovank. — V nedeljo, 29. julija, pa smo imeli na Vrhniki slovesen tabor Marijinih vrtcev. Glasno so pozdravljali zvonovi sv. Pavla prišlece in jih vabili k najsv. daritvi. Na Vrhniki se je ustavilo 54 bogato okrašenih voz. Dopoldan ob 11 se je vršila služba božja, pri kateri smo peli otroci. Popoldne smo se uvrstili za praporom. 2000 Marijinih ljubljencev in ljubljenk je korakalo skozi Vrhniko k Sv. Trojici. Tam smo

imeli pete litanije, nato so nas pozdravili in navdušili za Marijo g. Košmerlj. Potem je nastopil vsak vrtec z deklamacijo. Vrhničani smo še zapeli nekaj pesmi. Ko smo obljubili zvestobo Mariji, so nam g. dekan podelili blagoslov. Ob zadnjih sončnih žarkih smo se poslovili od naših obiskovalcev. Ta dogodek nam bo ostal v neizbrisnem spominu. — Sedaj smo že ustregli stričku Cenetu. Pristrčno pozdravljamo vse Vrtčarje in Angelčkarje. — Zalar Marija, Brenčič Antonija, Zdravko Reven.

(Seveda ste ustregli stričku Cenetu. Pa stričko Cene so nekaj bolni, zato Vam odgovarja stričko Janez. Oba strička pravita: Le nikdar se ne sramujte Marijinega praporja!)

Ribnica. Dragi g. urednik! Čitala sem v Vašem listu, da še nič ne veste o našem praporčku. Že dolgo je od tega, kar je bil ustanovljen v Ribnici »Marijin vrtec«, a praporčka do letos nismo imeli. Gospod voditelj »Marijinega vrtca« je vžgal v naših srcih željo, da bi imeli tudi mi svoj praporček. Naša želja se nam je še precej hitro uresničila. Pobirali so darove po hišah v vseh vaseh, ki spadajo pod ribniško župnijo. Praporček je bil blagoslovljen na dan evharističnega kongresa v Ribnici. Blagoslovili so ga prevzvišeni gospod škof pred sv. mašo. Vsi otroci smo šli po sv. maši k sv. obhajilu. Nekaj otrok nas je bilo tudi v narodnih nošah.

Marijin vrtec v Ribnici je precej dobro organiziran. Imamo enkrat na leto shod pri Novi Štifti. Enkrat na mesec pa imamo shod doma. K Novi Štifti pridejo otroci iz cele dekanije. Tam so razni govori in deklamacije. Tu Vam pošiljam sliko praporčka in naših igralcev s shoda pri Novi Štifti, ki je bil 26. avgusta 1934. — Vas prav lepo pozdravljata Draga Arko in Tonček Bole.

(Seveda, seveda. Kar se v Ribnici prigodi, mora biti vse lepo in imenitno. Saj je znano, da se Ribničani radi postavijo, že od nekdaj. Pa le naj se, da se le za dobro. Pod praporčkom pogumno hodite, Mariji zvesti ostanite. Tonček, pozdravi Emila. Vajino sliko bom pa ohranil zase, ker je prevelika za list. Pozdravljeni, kar vas je pod sv. Štefanom. — Striček Cene.)

Marijin vrtec v Stari Loki. Tabor starološkega Mar. vrca na Suši. Naš g. kaplan so nam povedali na prižnici, da gremo v ponedeljek na božjo pot v Sušo pri Zalem logu. S to novico so nas zelo razveselili. Po nauku smo celo popoldne krasili vozove s smrekami, pisanim papirjem in zastavicami. Težko smo že pričakovali jutra. Marsikdo ni mogel spatí, zato nas ni bilo treba buditi. Sami smo na vse

zgodaj vstali in se ob petih odpeljali od doma. Bil je lep pogled na dolgo vrsto pisano okrašenih voz, ki jih je bilo osem. Vso pot smo prepevali in vriskali. Bili smo zelo židane volje. Po vseh vaseh v dolini so leteli otroci skupaj in nas gledali. Pa tudi odrasli so občudovali naše lepe vozove. Malo od železnikov smo zagledali lepo prijazno cerkvico. Bili smo v Suši. Ko smo prispeli do hriba, smo poskakali z vozov in pohiteli k cerkvi. Tedaj smo še videli, da nas je skupaj 200. Ne morete si misliti, kako ljubka je suška cerkvica. Najprej je bila sv. maša. Pevci smo se zbrali na koru in peli med sv. mašo, pa tudi po cerkvi so peli ostali otroci. V cerkvenem govoru so nam g. kaplan razložili lepoto suške cerkvice. Posebno se nam je dopadla zgodbica, kako so angeli prinesli Marijino hišico iz Nazareta v Loreto. Ta prizor nam namreč kaže oltarna slika. To sliko vam prilagamo. Na griču smo se še okrepčali in se poigrali ter slikali. Nato smo odšli v Zali log. Ogledali smo si cerkev, kjer smo zapeli par pesmic. Spet smo se malo pozabavali ter se usedli na vozove in se odpeljali proti domu. Kmalu smo prišli do železnikov. Tukaj je zelo lepa cerkev. Tudi tu smo zapeli par Marijinih pesmic ter se odpeljali dalje. V Selcah smo se zopet ustavili pred Krekovim domom. Ogledali smo si dvorano. G. župnik so razsvetilili oder. Kmalu smo šli dalje. Pri Soteski so nas g. kaplan zopet slikali. Vsak voz je posebej obstal. Ko je bil slikan, je odpeljal dalje. Kmalu nato smo že bili pri naši farni cerkvi, kjer smo se razšli. Zelo smo hvaležni našemu g. kaplanu za ta veseli dan in mu obljublamo, da hočemo vedno ostati zvesti Marijini otroci. — Šink Janez in Ješe Anton.

(Kar zdaj zapišem, velja tudi drugim. Vem, da Angelčka radi prebirate in da komaj čakate, da vam ga pri-

nese gospod katehet. Vedite pa, da ima urednik svoje muhe in predpise. Vem, da ste se jezili, ker niste lista dobili 1. decembra. Pa v Marijinih vrtcih se je treba vaditi v potrpljenju. Za počitnice, ko imate časa na cente, sem vam pa kar dve številki poslal. In še to: Če kak dopis ne pride takoj v prihodnji številki na vrsto, počakajte. Vse bo tiskano. — Striček Cene.)

Angelčkov koticar. Sklenil sem, da Ti pišem, kako sem preživel letošnje počitnice. Ko je bilo končano šolsko leto, sem se kar oddahnil in se razveselil. Takoj v začetku julija sem odšel k teti v Novo mesto. Tam je bilo prav prijetno. Kopal sem se v zeleni Krki. Hodil sem pa na izlete. Bil sem v Mokronogu, na Trški gori, v Kostanjevici, na Gorjancih in Lukenjskem gradu. Sredi avgusta sem pa odšel za dalj časa v Kostanjevico k stari mami. Stara mama stanuje v nekdanjem samostanu oo. cistercijanov. Striček mi je pokazal notranjščino samostanske cerkve, katero sedaj obnavljajo. Tetka pa mi je povedala zgodovino samostana. Posebno sem se zanimal za sliko nad glavnimi vrati, ki kaže, kako so roparji izvršili napad na samostan in kako je bila roparju, preoblečenemu v meniha, odsekana glava. Čez nekaj dni pa je tudi očka prišel za menoj v Kostanjevico. Z očkom sva šla v Lurd nad št. Jernejem, kjer se mi je kapelica zelo, zelo dopadla. Tudi sva se po Krki vozila s čolnom. Toda počitnice so potekle in treba se je bilo treba ločiti od krasne Dolenjske. Nekega lepega jutra smo se odpeljali v Krško, kjer sem obiskal krstnega botra. Nato pa sva midva z očkom sedla na vlak in se odpeljala na Rakek, kjer je bilo zopet vzeti knjige v roke in iti v šolo. — (Kdo pa si prav za prav? Uganko si rešil, lepo pismo poslal, imena pa nikjer. Drugič se podpiši, da te obiščem, ko pojdem proti Snežniku — domov.)

